

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 76

5 marca 2024

Zaratusztrianizm – zoroastryzm

Zaratusztrianizm (zoroastryzm) powstał na bazie wedyjskich wierzeń aryjskich. Wiarą Ariów-Słowian były wierzenia wedyjskie oparte na słowiano-aryjskich „Wedach”. Natomiast w południowej i środkowej Azji, w Iranie i okolicznych regionach, na bazie wedyjskich wierzeń aryjskich wyewoluowała nowa, lecz podobna koncepcja religijna. Wierzenia aryjskie swoimi korzeniami sięgają czasów II Imperium Ramy, który wprowadził ich zasady i ustanowił prawa. Oparł się na dawnym pokojowym systemie i tradycji cywilizacji Mukulia wywodzącej się z kontynentu Mu. Religię oparł na przekazach wedyjskich oraz nawiązał do kultu świętego ognia Ariów i Ozyrysa.

Była to religia monoteistyczna, wyrażająca uniwersalne wartości ogólnoludzkie. Trzon wiary stanowił kult bezpostaciowego JedyneGO Dobrego Boga, stwórcy Nieba i Ziemi, „Pana Boga Wszechmądryego” Ahury Mazdy (Ahurymazdy). Jego antagonistą był „duch śmierci i zła”, Aryman/Szatan.

Aryjczycy uważali, że świątynią JedyneGO Boga jest cały świat otoczony kopułą Wiecznego Błękitnego Nieba. Świętą górą Ariów-Słowian była góra Meru w centrum Hiperborei, pośrodku Asgardu, pod gwiazdą Polarną i kopułą północnego nieba. Na jej szczycie Słowiano-Aryjczycy zbudowali ogromną świątynię Mandala. A godłem na samym szczycie świątyni, była nasza Galaktyka, Droga Mleczna, przedstawiona w symbolu swastyki.

Przez analogię i pamiątkę góry Meru, Ariowie za świętą górę przyjęli szczyt Sumeru, znajdujący się na Ałtaju, który uważany jest przez wielu uczonych za serce tej cywilizacji.

Tutaj przez kilka tysiącleci zakazane było nie tylko polowanie, ale nawet głośne mówienie. Wierzchołek tej góry pokrywa śnieżna czapa, w której każda śnieżynka stanowi zmaterializowany stan czyjejs duszy.

Najwyższy kapłan nosił na palcu prawej ręki pierścień z wyrytymi na nim wizerunkami równoramiennego krzyża i ryby. Jeden z najważniejszych obrzędów religijny „abhiszeka” stanowił koronację i namaszczenie króla na tron przez najwyższego kapłana. Ten obrzęd przejęli później papieże, którzy namaszczaali monarchów chrześcijańskich.

Zaratusztra jest autorem liczącego 78 ksiąg dzieła filozoficznego pt. „Awesta”. To fundamentalne dzieło szczegółowo omawiało wszystkie aspekty funkcjonowania wszechświata (kosmogonię i kosmologię) oraz przyrody, życia społecznego, rodzinnego i indywidualnego ludzi. Oryginały tych ksiąg zostały na rozkaz Aleksandra Macedońskiego w III wieku p.n.e. spalone, gdyż jak mówią podania, po zapoznaniu się z ich treścią miał z goryczą stwierdzić, że ich mądrość przewyższa mądrość dzieł Platona i innych filozofów Grecji. Prawda jest taka, że Macedończyk, podobnie jak spalił „Awestę Wedę”, spalił też „Awestę Zaratusztry” w wyniku manipulacji i podżegania przez „czarnych” kapłanów.

Jednak w trudno dostępnych ośrodkach górskich wiele tekstów „Awesty” przetrwało, zostało odnalezionych, odczytanych i usystematyzowanych przez uczonych perskich, chociaż w okresie panoszenia się radykalnego islamu ponownie zadano niepowetowane straty kulturalnemu dziedzictwu tradycji zoroastryjskiej.

Z biegiem stuleci proces poznania mistycznego i teologicznego pogłębiał się, aż ukształtowała się oryginalna aryjska doktryna monoteistyczna. Bóg Ariów, choć jeden i jedyny, miał trzy postacie; był bogiem kontemplującym, trzymającym wszechświat w swej dłoni; bogiem chroniącym, zachowującym, broniącym, opiekuńczym; oraz bogiem sądzącym i karzącym,

oddającym każdemu według zasług. Był jedyny, lecz manifestował się na różne sposoby.

Religia aryjska wychowywała człowieka czynu ukierunkowanego na rozwój, na samopoznanie i samodoskonalenie. Koncepcja reinkarnacji duszy nigdy nikogo nie pozbawiała nadziei. Nawet po śmierci, po przejściu przez oczyszczający ogień piekła lub po pobycie w między reinkarnacyjnym raju, osoba zmienia się. Zawsze istnieje szansa na naprawienie starych grzechów przez dobre czyny. Każdy człowiek własnymi rękami tworzy dla siebie piekło lub raj. Wszystko zależy od jego postępowania. Tutaj widzimy przeciwieństwo w stosunku do o parę tysięcy lat późniejszej doktryny chrześcijańskiej, która opisuje przyszłość osoby albo jako wieczny raj, albo jako wieczne potępienie i piekło.

W pradownej wierze Ariów istniała nauka o odkupicielu, posłanniku Nieba, synu bożym, który zjednoczył wszystkie narody i nauczył je oddawania czci jednemu bogu. Z biegiem czasu ludzkość pod wpływem złego ducha ponownie się podzieliła i wpadła w sidła grzechu. Dlatego gdy narody zupełnie zapomną o Bogu, pogrążą się w odmętach nieprawości i moralnego zdżiczenia, najwyższy ponownie ześle na ziemię zbawiciela w postaci proroka, który swymi kazaniami odnowi wiarę i odmieni ducha znieprawionej ludzkości, odwiedzie ją od grzechu, a nakłoni ku czci i bojaźni bożej.

Potem zaś z Nieba zstąpi sam Bóg; na mocy jego woli zmarli zmartwychwstaną, płomień pochłonie grzeszną „ziemię”, czyli Szatana i grzeszników; a po tym oczyszczającym ogniu zostanie lśniąca i czysta, jak biała glina, nowa ziemia. Z niej Bóg stworzy nowy świat, w którym obok niego zamieszkają ci, którzy pozostawali mu wierni.

Mentalności Zaratusztry była obca idea przewycięzania zła dobrem, uważał on, że złu należy przeciwstawić inne zło, jeszcze silniejsze, aby w końcu górą okazało się dobro. Zbrodniarza należy ukarać z całą surowością, a nie prawić mu

kazań o miłości bliźniego, bo on tego nie pojmie.

Zoroastryzm w istocie rzeczy znosił tradycyjny kult przodków i zastępował go monoteistyczną doktryną o Jedynym Stwórcy, wszystkich zaś wierzących w Niego określał jako „braci”. Odsunął na dalszy plan wszystkich bogów indoirkańskiego panteonu, ogłaszając Ahurę Mazdę za jedyne go pana wszechświata, stwórcę ludzi, duchów, zwierząt, roślin, ziemi i nieba. W swej dobroci Ahura Mazda obdarzył ludzi rozumem, aby umieli rozróżniać między dobrem a złem i potrafili dokonywać adekwatnego wyboru między prawdą a fałszem.

Ahura Mazda, pozostając jednością, posiada sześć emanacji mocy przejawiającej się poprzez świetliste istoty. Występują trzy męskie i trzy żeńskie emanacje Boga, podobnie jak w wierzeniach słowiańskich i hinduskich występują dwie triady boskie, męska i żeńska. Stanowią one podstawowe atrybuty Boga i jednocześnie podstawowe cnoty, którymi powinien cechować się każdy człowiek. Oprócz tego Ahurze Maździe pomagają Jazaci – grono świętych, którzy są pomocniczymi archaniołami i aniołami.

Ahura Mazda i jego przeciwieństwo Aryman/Angra Mainju (Szatan) toczą z sobą bój o władzę nad światem. Aryman nie posiada takich emanacji jak Ahura Mazda, posiada jednak korpus złych duchów – demonów, które pomagają mu w dziele zniszczenia.

Zaratusztra odrzucił fatalistyczne pojęcie nieuchronnego przeznaczenia i wysunął postulat, że o swój los, o swoje miejsce pod Słońcem każdy człowiek musi walczyć osobiście, zmieniając swymi czynami zewnętrzne uwarunkowania i tendencje życiowe. Co więcej, dobitnie podkreślał moralną konieczność walki człowieka o swój los i o lepszy świat. Kodeks etyczny zoroastryzmu bazował na trzech kamieniach węgielnych: dobra myśl, dobre słowo, dobry czyn.

Zoroastryzm jako religia przez wiele stuleci, w okresie od II

tysiąclecia p.n.e. do VII wieku n.e. panował w Iranie, oraz w wielu krajach Azji Środkowej i Zakaukazia. W awestyjskiej księdze „Wendidat” z VI wieku p.n.e. podane są nazwy 16 królestw, w których zoroastryzm odgrywał wówczas rolę wiary panującej. W okresie 545-530 p.n.e. Cyrus II poddał swemu berłu wszystkie królestwa wyznające zoroastryzm, apostołami zaś tej religii zostali Medowie, sakralny lud wyspecjalizowany w cudotwórstwie, odprawianiu nabożeństw, organizowaniu kultu.

Najważniejszym symbolem Ariów-Słowian w całej Eurazji była swastyka. Swastyka jest symbolem naszej galaktyki, Drogi Mlecznej, która stanowi dysk utworzony z miliardów gwiazd, które grupują się w czterech wygiętych rękawach/ramionach. Znak swastyki powiązany jest z symbolem centralnej Gwiazdy Polarnej wyznaczającej oś Wszechświata. Swastyka, jako symbol solarny obrazujący okrężny ruch planet i gwiazd wokół Słońca, został przyjęty znacznie później.

Drugim głównym godłem Ariów był krzyż równoramienny z symbolem Słońca pośrodku. Przedstawia on lśniące promienie boskości, wychodzące z jednego ośrodka, z centrum Wszechświata, symbolizowanego przez krąg Słoneczny. Tak przedstawiany jest do tej pory w Indiach, w tak zwanej praojczyźnie wielu narodów, oraz w Tybecie. Słońce bowiem, błyskawica i płomień ogniska domowego, stanowiły w oczach Aryjczyków trzy odmiany Ognia; jako symbolu i emanacji boga jedyne, istoty najwyższej.

Wypis z „Awesty” Zaratusztry: „Po śmierci dusza człowieka podlega sądowi; ważne są myśli, słowa i czyny duszy, dobre na jednej szali, złe na drugiej. Następnie wydawany jest wyrok: dobra dusza wędruje do raju na wysokości, a zła dusza zrzucana jest na dół, do piekła. W piekle zamieszkuje najgorsza myśl i jest długi wiek cierpień nędznego pożywienia i przekleństwa. Jeśli zaś zło dokładnie równoważy się z dobrem, wówczas dusza trafia do czyśćca, miejsc równoważnych i tam wiedzie ponury żywot, podobny jak w królestwie umarłych”.

„Na końcu świata nadejdzie zbawiciel, który ostatecznie pokona zło, ciała zmarłych zmartwychwstaną, nastąpi sąd ostateczny, po którym dobrzy ludzie staną się szczęśliwi i nieśmiertelni w doskonałym świecie, a źli znikną na zawsze. Zbawiciel zostanie zrodzony przez dziewicę i mieć będzie ludzkich rodziców”.

CIĄG DALSZY NASTĄPI

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net